

Mijn naam is Corenn. De jaren hebben me nog niet zo getekend dat ik me een oude vrouw voel... maar de eerlijkheid gebiedt me toe te geven dat ik tweeënzestig jaar ben.

Al bijna twintig jaar maak ik als Moeder-gelastigde voor Wereldrelaties deel uit van de Permanente Raad van het Matriarchaat Kaul. In die functie kom ik soms voor moeilijke keuzes te staan. Hoewel de koninkrijken van de bekende wereld in betrekkelijke vrede met elkaar leven, hebben ze toch veel tegengestelde belangen. Diplomatie is de enige methode om een zeker evenwicht tussen de naties te handhaven. Toch bereikt men nooit iets zonder er iets anders voor te moeten inleveren. Om onafhankelijk te kunnen blijven is Kaul soms dan ook verplicht offers te brengen.

Af en toe staan er mensenlevens op het spel, om precies te zijn de levens van mijn contactpersonen buiten de landsgrenzen, vaak ambassadeurs en heel sporadisch... spionnen. Hoewel deze vrijwilligers zich bewust zijn van de gevaren van hun missies, is hun dood altijd een drama, waarvoor ik en ik alleen de verantwoordelijkheid draag. Door mijn beslissingen werden er diplomaten onthoofd door een Jezebaans stamhoofd en gelyncht door Jerusnische rebellen. Op mijn verzoek trachtte een grote delegatie de nieuwe koning van de Thalieten te benaderen. Van deze missie is niemand teruggekeerd. Elke decade weer moet ik dergelijke beslissingen nemen...

De zware last die op mijn schouders rust, is echter niets vergeleken

met de wrede poets die het lot een kleine groep mannen en vrouwen bakte. Een groepje waarvan ook ik deel uitmaak.

Het begon allemaal honderdeenveertig jaar geleden. Een vreemd heerschap, Nol genaamd, verzamelde toen wijze afgezanten van de landen ten westen van het Gordijn op een eilandje voor de Loreliaanse kust: het eiland Ji. Ook mijn voorouders waren daarbij. Geheimzinnig genoeg verdween iedereen daar spoorloos. Twee manen later kwamen de wijzen weer terug, diep geschokt door een avontuur waarvan ze het geheim meenamen in het graf. Nol werd nooit meer teruggezien en uiteindelijk raakte het voorval in de vergetelheid.

Vier generaties later begonnen de fanatieke priesters van Zuia, de Zuu-moordenaars, de nazaten van deze afgezanten uit te moorden. Slechts acht van hen ontkwamen aan de slachting: ikzelf, mijn nichtje Leti, Bowbag van de Vogelstam en zijn twee kinderen, Reyan van Kercyan en Maz Lana. En niet te vergeten de man die mijn echtgenoot zou worden, de moedige Grigán van Griteh. Ook de trouwe vriend van Leti werd meegesleept in ons avontuur. Yan was haar gevolgd en zou haar blijven volgen tot aan de rand van de wereld.

Ons groepje, dat tegelijkertijd werd achtervolgd door de rode moordenaars én het Groot-Gilde, trok van koninkrijk naar koninkrijk om de dood te ontlopen en achter het geheim van onze voorouders te komen. Het was de zwaarste opgave van mijn leven... Toch vonden we – bij toeval, door grillen van het lot of door goddelijke wil – alle antwoorden. Bijna alle antwoorden.

Nol was – en is nog steeds – een waarachtige god. Hij is de Hoeder van Jal'dara, een schitterende vallei waar goden opgroeien die voorbestemd zijn om door de mensen te worden aanbeden. Door een op het eiland Ji verborgen magische deur bracht hij onze voorouders in die vallei. Dat doet hij om de tien mensengeneraties met een nieuwe afvaardiging.

Jal'dara is de bakermat van de goden. Daar ontwikkelen zij zich gaandeweg, onder invloed van wat mensen zoal geloven. Als zij daar ten slotte alles van weten, verlaten ze deze tuinen voorgoed. Ze zoeken een plek in een of ander pantheon om aan een eeuwigdurende heerschappij te beginnen.

Wijzen die het geheim deelachtig zijn geworden moeten telkens kiezen wat zij met hun kennis doen. De mensheid waarschuwen? Zwijgen? De ontredde die de onthulling teweeg zou brengen is niet te overzien. Tot nu toe hebben alle afgezanten het stilzwijgen bewaard, omdat ze voorvoelden dat de wereld er nog niet klaar voor was. De afgezanten zijn na hun terugkeer trouwens ook niet meer wie ze waren. Sommigen omarmen hartstochtelijk een geloof, anderen mijden juist alles wat met godsdienst te maken heeft als de pest... en een enkeling wordt gek.

Dat laatste gebeurde ook met Saat, een man die tweehonderd jaar geleden werd geboren. Hij zou de ergste vijand worden van de mensheid in het algemeen en van de erfgenamen in het bijzonder.

Usul huivert in zijn grot. Zo intens heeft hij nog nooit gehuiverd. De god is hyperonrustig. Hij pijnigt zijn peilloos diepe geest om de toekomst te kunnen overzien. Dit is de eerste keer dat hij het gevoel heeft uit de pas te lopen met de tijd. Toch rest hem geen andere keuze dan alle mogelijke toekomst in overweging te nemen. Het is zijn enige talent en zijn enige afleiding. Hij is Hij Die Weet.

Hij is Usul. Hij is de door de mensen gewilde god-vis met vele gedaanten. Al duizenden jaren wacht hij, gevangen in een ondergelopen grot in het midden van een klein eiland. Hij krijgt maar heel zelden bezoekers. De lotsbestemming van de meesten van hen is volstrekt onbelangrijk; Usul minacht hen en maakt een einde aan hun leven. Anderen oefenen een bepaalde invloed uit op de wereld en de voortgang ervan. Met hen deelt de Eeuwige een stukje van zijn kennis. Een onmenselijke kennis.

Sinds altijd kent hij het lot van alle dingen. Hij kan niet anders dan in ogenschouw nemen wat hij weet dat er gaat gebeuren. Vandaar dat de god zich verveelt. Althans, dat deed hij tot er, nu drieëntwintig jaar geleden, een sterveling bij hem kwam die Yan heette.

Deze kennismaking heeft grote veranderingen teweeggebracht in de toekomst. Door enkele bekentenissen aan een puber,

heeft de god uitgewist wat al eeuwenlang geschreven stond. Want de enige manier om de toekomst te veranderen is hem mee te delen aan iemand die er een rol in speelt. Usul is zeer ingenomen met deze invloed die hij heeft op de wereld. Het is een mooie revanche op zijn broers en zusters die veel meer macht hebben dan hij.

Ondanks dit alles is de god toch ook beducht voor wat hij mede heeft aangericht. Het kan zich op oneindig veel manieren voltrekken, maar uiteindelijk zullen er maar twee uitkomsten mogelijk zijn.

Een ervan houdt zijn eigen dood in.

De god legt dus zijn oor te luisteren bij de mensen, bezint zich en tracht de toekomst te doorgronden. Telkens weer ontkrachten nieuwe elementen zijn bedenkingen. De dingen zijn vooral in een stroomversnelling geraakt sinds... dat afschuwelijke voorval alles heeft opgejaagd.

Het lot van de wereld zal niet beslecht worden in veertig of zestig jaar, zoals hij aanvankelijk had voorzien. Alles zou zich binnen enkele manen moeten afspelen.

En Usul zal er nog steeds een voorname rol in vertolken.

Saat maakte deel uit van de delegatie van mijn voorouders. Dat was lang voor onze geboorte. Hij begeleidde de Goranese prins Vanamel, die het avontuur trouwens niet zou overleven. Saat was bovendien een tovenaars en de enorme macht die Jal'dara behelsde deed hem elk gevoel voor maat verliezen.

Ondanks de waarschuwingen van Nol en de gezanten probeerde Saat zijn toverkracht uit op de geest van een van de godenkinderen. Een jongen zoals alle anderen in deze onveranderlijke tuinen... De persoonlijkheid van de jonge Eeuwige werd er voor altijd door beschadigd. Met die ongehoorde en verschillende malen herhaalde daad, maakte Saat het kind onherroepelijk rijp om demon te worden.

Jal'dara is slechts een van de oorden waar Eeuwigen kunnen opgroeien. Er is nog een ander oord, duister en stinkend. Het is altijd in be-

weging en het ligt pal onder de groene, vredige vallei. Het zijn de schachten van Karu.

Als gevolg van Vanamels onbezonnenheid daalden onze voorouders af in dit vervloekte oord. Saat en de jongen, die al begon te veranderen, zouden nooit meer teruggaan. De duisterheid van hun geesten verbindeerde hun terugkeer naar de zuiverheid van de tuinen van Dara.

In dat geheiligde labyrint overleefde de tovenaar meer dan een eeuw. Zijn levenskracht putte hij uit het hart van de jonge demon. Hij gebruikte deze tijd ook om de Eeuwige naar zijn eigen voorbeeld te kneden. Hij bedacht zelfs een naam voor hem: Duyster. Hij Die Overwint.

Ik heb geen idee hoe Saat er uiteindelijk in slaagde om uit Jal'karu weg te komen. Maar na zijn terugkeer in de mensenwereld joeg hij maar één doel na en dat was de Hoge Koninkrijken te veroveren. Over de middelen om daarin te slagen beschikte hij ook: machtige toverkrachten, zijn uitzonderlijke levensduur en... de wreedste god die er bestond om hem bij te staan. Een demon die hij zelf vorm had gegeven, die hij verslaafd had gemaakt aan vechten, aan winnen en aan bloed. Deze, op het eerste gezicht volwassen, Eeuwige had helemaal niets meer gemeen met de jongen uit Jal'dara.

Met hem aan zijn zijde kostte het Saat geen enkele moeite om zich te laten uitroepen tot leider van de Estirische barbaren, die hij samenvoegde tot één sterk leger van veertigduizend man. In die periode liet hij ook de beruchte Züu-moordenaars los op de nazaten van zijn oude medegezanten. Hij dreef mijn vrienden en mij voort in een zwerftocht waarbij we bijna dagelijks de dood in de ogen keken.

Om de redenen van zijn verbeterheid te achterhalen, waren we gedwongen om zelf af te dalen in de schachten van Jal'karu. De Undinen van het meer der fluisteringen gaven ons een Waarheid mee, een ultieme voorspelling waarvan de uitkomst vaststond.

Het nageslacht van de wijzen zou getuige worden van de komst van de Tegenstander. Zo werd de mens genoemd die als enige in de hele eeuwige een kans zou krijgen om Duyster te verslaan. Eén enkele kans. Meer niet.

In die diepe duisternis kregen we ook te horen dat niemand van ons

zessen deze Tegenstander was. Maar hij zou in onze families geboren worden.

Na acht lange dagen varen kwam de ranke driemaster onder de Loreliaanse kust. De opluchting van de Yerim-bemanning was bijna voelbaar voor de moordenaars. Deze peperdure huurlingen zouden de opdracht trouwens waarschijnlijk hebben geweigerd als ze hadden geweten dat ze acht priester-moordenaars van het Zuijngeloof zouden moeten begeleiden.

Om nog maar niet te spreken van de aanwezigheid aan boord van de godin in eigen persoon.

Gewoontegetrouw verzekerde de moordenaars zich ervan dat de Eeuwige het naar haar zin had. Ze was op de voorsteven gaan zitten, haar favoriete plek. Haar gerimpelde gezicht straalde waardigheid en kalmte uit. Ze tuurde naar de nog verafgelegen kust van het rijkste van de Hoge Koninkrijken. Iedereen aan boord zou goud geven om te weten te komen wat ze dacht. Maar doorgaans had alleen al haar blik even kruisen het omgekeerde effect. Geen enkele vreemdeling kon de griezelige strakke blik van de godin lang verdragen.

Haar lijfwachten zouden trouwens niemand dicht genoeg in haar buurt toelaten. Aan het einde van de dag werd ze bewaakt door drie priesters in rode tunieken. Bedrieglijk loom lagen ze naast hun meesteres op het dek. Ze werden altijd uit honderden vrijwilligers verkozen op uitmuntendheid. De moordenaars had zelf ook twee lijfwachten, hoewel ze vond dat ze heel goed in staat was om welke vijand dan ook in drie halen uit te schakelen. Haar rituele giftige dolk, de *hati*, had al elf inkepingen. Die stonden voor de elf doodvonnissen die ze had voltrokken op bevel van Zij Die Oordeelt.

De drie overige Züu van het gezelschap moesten de bemanning bewaken. Al de eerste dag hadden ze een Yerim doodgestoken die een beetje te nieuwsgierig had gekeken naar wat de godin allemaal deed. De andere bemanningsleden bleven vervolgens zo ver mo-

gelijk bij de moordenaars vandaan. Tijdens de hele oversteek van de Middenzee was de sfeer aan boord dan ook uiterst gespannen geweest. Zelfs de moordnares, die doorgaans de kalmte zelf was, begon steeds meer tekenen van ongeduld te vertonen. Ze keek erg uit naar het einde van deze zenuwslopende reis.

Het moet gezegd dat de reis ook een ongekend evenement was. Tot een decade geleden had Zuïa hun eiland nog nooit verlaten. Ze waagde zich zelden buiten Lus'an, het paradijselijke gebied waar de meest lofwaardige van haar priesters woonden. De aankondiging van haar vertrek had dus veel opwinding veroorzaakt bij de judicators. Toch waagde niemand het om tegen haar voorne mens in te gaan. Zelfs niet toen ze besloot zich in te schepen aan boord van een gammele schuit, vergezeld door de *Kabati* en een kleine escorte van slechts acht man!

Na lang wachten, toen de zon haar laatste stralen deed schitteren op het water, werd de wens van de moordnares eindelijk vervuld. Op een teken van de godin ging ze naar haar toe en boog eerbiedig.

'Het is zover, Zejabel,' zei de Eeuwige met haar krakende stem. 'Ga onze spullen halen. We gaan aan land.'

De moordnares knikte kort en repte zich naar het gangboord om de opdracht uit te voeren. Het eerste wat ze pakte was haar boog, haar favoriete wapen, dat sinds ze waren uitgevaren nog nergens toe had gediend. De tassen stonden al gepakt sinds het apogee. Ze hoefde ze alleen nog maar aan haar schouder te hangen. Als laatste pakte ze eerbiedig de *Zaya'nat*, de heilige speer van de godin.

Toen ze weer op het dek kwam zag ze dat de godin in de sloep was geklommen die boven de golven hing. Alle rode priesters stonden voor haar. De *Yerim*, die zich op een afstand hielden, ontstaken lampen die in de tuigage hingen. De moordnares legde gauw haar bepakking in het bootje en ging bij de mannen staan... Het was zover.

De slachting kon beginnen.

Op haar teken gingen negen giftige dolken omhoog en boorden

zich in de lijven van de zeelui, die schreeuwden van verrassing en ontzetting. Sommigen probeerden zich te verweren, anderen wilden overboord springen. Niemand van hen kreeg echter de tijd om tot daden over te gaan. In een oogwenk verwisselden de veertien Yerim het tijdelijke voor het eeuwige. De moordenaress zelf, de Kahati, doorboorde zonder een greintje erbarmen het oog van de laatste Yerim. De pijn van de man duurde maar kort. Het vergif deed snel zijn werk. De Züu waren nu heer en meester over het schip.

Zwijgend, zonder iets van een overwinningstroef te tonen, begonnen de priesters de lijken overboord te gooien. Die taak was de moordenaress onwaardig. Zij beperkte zich ertoe voor de godin te buigen.

‘Kom hier bij mij,’ lispelde Zuia.

Het bevel verraste de Kahati, die niettemin direct deed wat haar werd gevraagd en in de sloep klom. Ze waren niet van plan geweest om het bootje ook echt te gebruiken. Althans, niet voordat ze een verlaten strand bereikten waar de tien leden van de rode cultus aan land konden gaan. Het ging er alleen maar om dat de godin even uit het gedrang was, terwijl haar escorte alle getuigen van haar aanwezigheid in de Hoge Koninkrijken liet verdwijnen.

‘We vertrekken nu meteen,’ fluisterde de Eeuwige. ‘Laat de sloep zakken.’

‘Maar de mannen zijn nog niet klaar...’

‘Denk je dat ik blind ben?’ zei de godin gebelgd. ‘Ze mogen niet verder komen. Wat ik moet doen vraagt geheimhouding. Jij bent de enige hulp die ik nodig heb.’

De moordenaress knikte werktuiglijk, maar ze was erg ontdaan. Zuia had deze beslissing vast al een hele tijd geleden genomen, maar had tot het laatste moment gewacht om hem bekend te maken. Dat was heel verwarrend voor de vrouw die doorgaans in al haar geheimen deelde.

Nou ja, bijna al haar geheimen. Wat de godin had bewogen om van haar eiland af te komen wist de Kahati niet.

‘Verdoe geen tijd, Zejabel!’ drong de Eeuwige aan.

De moordenares, die al vanaf haar kindertijd gewend was om aan deze stem te gehoorzamen, liet haar overpeinzingen voor wat ze waren. Ze trok het touw van de katrol los en liet de sloep zakken. Boven haar keken de rode priesters stomverbaasd over de reling. Toen de sloep helemaal beneden was en wegvoer, begonnen ze pas vragen te stellen.

‘Ze mogen ons niet volgen,’ zei Zuïa gebiedend. ‘En we moeten verhinderen dat ze kunnen praten. Niemand mag weten waar we naartoe gaan.’

Met een knikje duidde ze een van de twee lantaarns die de sloep verlichtten aan. De moordenares had geen uitleg nodig. Bedaard haakte ze de met olie gevulde lamp los en wierp hem in een wijde boog op het dek van de driemaster, waar het ding in een waaier van vlammen uit elkaar spatte.

De verbaasde uitroepen van de priesters gingen nu over in gevlouk en kreten van paniek. In een wanhopige poging om bij de sloep te komen sprongen sommigen in zee. Ze waren daar een makkelijk doelwit voor de pijlen van de moordenares en zonken langzaam naar de diepte. Op het schip probeerden de overlevenden vergeefs de uitslaande brand te blussen. Maar zeilen, hout en tuingage gaven overvloedig voedsel aan de gretige vlammen die het hele dek in lichterlaaie zetten. Er was geen ontkomen aan.

Met de moordenares aan de riemen verwijderde de sloep zich steeds verder van die gevaarlijke plek. De godin keek niet eens om toen het brandende wrak werd verzwolgen door de golven en de duisternis. Voor het eerst waren de Eeuwige en de Kahati voor langere tijd alleen op elkaar aangewezen. De jongste van hen beiden vroeg zich trouwens af hoe de komende dagen eruit zouden zien.

Ze had nog een groot deel van de nacht om zich hierin te verdiepen. Het was nog een heel eind roeien naar de kust en ze had geen flauw idee waar ze aan land zouden gaan. En welke missie de hare zou zijn.